

Naufraziul apostolului Pavel

Versete cālăuzitoare: Faptele apostolilor 27–28

În Biblie există cel puțin trei forme de învățatură:

- Uneori avem o *îndrumare directă* din Scriptură. În această situație mesajul este clar și precis.
- O a doua formă este *profeția*. Când Domnul ne vorbește prin profeție, uneori există opinii diferite cu privire la semnificația acestor versete. Trebuie să ne întrebăm ce vrea Domnul să ne spună prin aceste versete.
- Dar uneori Domnul ne vorbește și prin *istorie*.

Aceste trei tipuri de învățături sunt posibile. Aceasta se aplică și în ceea ce privește istoria Bisericii. În Biblie primim instrucțiuni clare despre lucrurile care se vor întâmpla, începând de la Rusalii până la răpirea credincioșilor. Unele pasaje din Scriptură vorbesc foarte direct despre acest subiect: de exemplu, 2 Tesaloniceni; 2 Timotei; 2 Petru sau Iuda. Acolo primim indicații foarte clare din Scriptură despre ceea ce se va întâmpla la sfârșitul zilelor. Dar când ajungem la pasaje din Scriptură precum Apocalipsa 2 și 3, primim o imagine profetică a ceea ce se va întâmpla: începând cu Efes și terminând cu Laodiceea.

Aici, în Faptele apostolilor 27 și 28, avem învățături prin istorie. Și, având în vedere că este vorba de un model, nu vrem să-l transformăm într-o afirmație scripturală obligatorie. Cu toate acestea, putem învăța câteva lecții din aceste pasaje din Scriptură. Experții în literatură ne spun că acest pasaj este cel mai bun lucru pe care îl putem găsi în literatura antică despre navigație. Noi însă vrem să privim dincolo de istoria pură. Începem în „Limanuri Bune” (Faptele apostolilor 27.8) și încheiem studiul nostru în Malta (Faptele apostolilor 28.10). În ultimul verset al capitolului 27 se spune: „Și așa a fost că toți au ajuns în siguranță la țărm” (Faptele apostolilor 27.44). Din aceasta putem vedea că, în ceea ce privește Adunarea, toți au fost salvați, dar aici în sensul că numai adevărații credincioși se vor regăsi în glorie. Nu este vorba aici de cei care mărturisesc credința, ci de creștini adevărați, vii.

Acum să analizăm puțin istorisirea. Să începem cu „Limanuri Bune”, care este echivalentul Efesului. La fel cum Adunarea a fost formată la Cincizecime, imaginea de aici este clară. Observăm că, de la început, călătoria a devenit dificilă. În Faptele apostolilor 27.4 citim: „pentru că vânturile ne erau potrivnice”; în Faptele Apostolilor 27.7 citim: „Și mergând încet mai multe zile și ajungând cu greu în dreptul Cnidului, nelăsându-ne vântul, am înaintat la adăpostul Cretei.” În general, însă, lucrurile mergeau încă bine aici. Observăm că relatarea din Faptele apostolilor 27.9 începe când navigarea a devenit dificilă și postul se terminase deja.

Nu a durat mult până când prospețimea care existase în Biserică începând de la Rusalii a început să dispară. Acum vedem că s-a discutat despre cum ar trebui să continue călătoria. Observăm cine a participat la această discuție: era Pavel, apoi căpitanul, care avea autoritatea, precum și timonierul și căpitanul navei. Dar observăm că Aristarh (Faptele Apostolilor 27.2) nu este menționat aici. Aristarh este un nume cu o semnificație; tradus, înseamnă „conducător excelent”. În ceea ce privește Adunarea, acest fapt ne spune că Duhul Sfânt are conducerea ca și „conducător excelent”. Nu pare că Aristarh ar fi fost prezent la această discuție. Cel puțin, nu

auzim nimic despre el aici. De-a lungul istoriei Bisericii, s-a dovedit că nu s-a pus preț pe călăuzirea Duhului Sfânt; Biserica se îndrepta spre lume.

Ei bine, în cadrul acestei discuții, Pavel a fost pus deoparte, iar centurionul „asculta mai mult de cârmaci și de proprietarul corăbiei, decât de cele spuse de Pavel” (Faptele apostolilor 27.11). Pentru ei era esențial faptul că „Limanuri Bune” nu era un loc potrivit pentru iernat. Asta înseamnă că voiau să aibă mai multă libertate. Pentru a proteja corabia, au încercat să ajungă la Fenix. Când a început să bată un vânt ușor din sud, au crezut că și-au atins scopul. Și astfel, în istoria Bisericii, când Constantin cel Mare s-a convertit la creștinism în 313 d.Hr., vedem că într-adevăr părea că vântul din sud bătea.

În Faptele apostolilor 27.13 vedem cum s-au oprit în Creta. Din Epistola către Tit știm că „cretanii sunt întotdeauna mincinoși, fiare rele, pânțece leneșe” (Tit 1.12). Ei s-au îndepărtat destul de mult de postul din Faptele apostolilor 27.9. Astfel se vede că tot mai multe lucruri, care poartă amprenta lumii, s-au strecurat în Biserică.

Faptele apostolilor 27.14 ne arată pedeapsa care a venit asupra Bisericii. Ei nu au putut rezista furtunii care s-a ridicat, s-au predat și s-au lăsat purtați de valuri.

În Faptele apostolilor 27.17, ei au luat mijloace de protecție (frânghii?) pentru a înconjura nava cu ele. Aici ne gândim la dificultățile doctrinare ale Bisericii, care au fost rezumate în mărturisiri de credință de către oameni temători de Dumnezeu. Dar mărturia adevărată se clătina în sus și în jos odată cu valurile. Dacă rămânem aproape de lume, trebuie să începem curând să ținem nava cumva intactă. Au început repede să ușureze corabia, aruncând peste bord lucrurile inutile care se găsesc pe o corabie. Dar nu numai acestea, ci și echipamentul corăbiei (probabil tachelajul, adică catargele și velele), care este absolut necesar pentru a naviga pe mare, au fost aruncate în mod deliberat peste bord.

Poate că și noi, în anumite circumstanțe, considerăm că anumite afirmații, învățături sau pasaje din Scriptură nu mai sunt necesare pentru noi. Poate că avem anumite comportamente, anumite obiceiuri și tradiții în adunare. Sunt acestea „cu adevărat necesare”? Apoi ajungem la concluzia că poate nu sunt deloc necesare și le aruncăm pur și simplu peste bord. O decizie greșită, bine intenționată sau nu, poate duce la un final nefericit, așa cum s-a întâmplat în istoria Bisericii. Scriptura exprimă acest fapt cu următoarele cuvinte: „Și nearătându-se nici soare, nici stele timp de mai multe zile, și amenințând nu mică furtună, de acum ne-a fost luată orice speranță de a ne putea salva” (Faptele apostolilor 27.20). Aceasta este o imagine a ceea ce găsim în așa-numitul Evul Mediu întunecat; nici soarele, nici stelele nu au strălucit multe zile. Poate ne mirăm că mai existau creștini adevărați în acea vreme. După cum se vede, Domnul mai avea încă o mică rămășiță.

Când lucrurile au ajuns la punctul culminant, îngerul Domnului a apărut și i-a transmis un mesaj lui Pavel. Multă vreme nu am mai auzit nimic de el. Dar acum Pavel iese în prim-plan. Să citim ce i se spune: „Nu te teme, Pavele! Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și, iată, Dumnezeu ți i-a dăruit pe toți cei care sunt în corabie cu tine” (Faptele apostolilor 27.24). Vedem că Domnul poartă cu adevărat grijă de mărturie. Era important pentru El ca mărturia să fie păstrată prin Pavel. Pavel trebuia să fie adus înaintea Cezarului. Dar Pavel primește încurajarea că Dumnezeu îi va da pe toți cei care erau cu el. El primește un mesaj din cer, că vor ajunge la destinație (Faptele apostolilor 27.25). Curând, ei au prins curaj. Aici vedem că Pavel face o declarație importantă: eu „am încredere în Dumnezeu, că va fi așa cum mi s-a spus.” O revigorare sau o

Faptele apostolilor 27–28

trezire are loc întotdeauna atunci când credința este trezită. Așa a fost în timpul Reformei. Așa a fost și la începutul secolului al XIX-lea. Dumnezeu a făcut ca Cuvântul Său să strălucească din nou.

Ei au descoperit că se apropiu de țintă: „Pe la miezul nopții, marinarii gândeau că se apropie de pământ” (Faptele apostolilor 27.27). În secolul al XIX-lea s-a auzit strigătul: „Iată, Mirele vine!”, iar adevărul despre venirea Domnului a fost redescoperit în mod minunat. Adevărul din 1 Tesaloniceni 4 a fost redescoperit cu putere. Credința că Domnul ar putea reveni în orice moment a avut un efect puternic asupra Adunării. Nu numai că Adunările pe care le cunoaștem au fost binecuvântate, ci și întreaga mărturie creștină.

În Faptele apostolilor 27.28, au măsurat adâncimea, apoi au trecut la acțiune (Faptele apostolilor 27.29). Acesta este un verset foarte interesant: „aruncând patru ancore de la pupă, doreau să se facă ziua.” Și despre acest verset se pot face doar aluzii. Cu toate acestea, aș dori să fac câteva sugestii cu privire la modul în care pot fi interpretate aceste patru ancore. Putem chiar să atribuim câteva posibilități acestor patru ancore, pe care aș dori să le enumăr acum. Posibilitatea care îmi place cel mai mult este aceasta:

1. învățătura apostolilor,
2. comuniunea,
3. frângerea pâinii,
4. rugăciunile.

Patru ancore bune (Faptele apostolilor 2.42). Ceea ce s-a găsit la începutul istoriei Bisericii a caracterizat din nou Adunarea.

Următoarea sugestie este:

1. să se zidească pe credința preasfântă,
2. să se roage în Duhul Sfânt,
3. să se păstreze în dragostea lui Dumnezeu,
4. să aștepte îndurarea lui Dumnezeu pentru viața eternă (Iuda 20).

Patru ancore bune.

O altă propunere:

1. Căutați dreptatea,
2. credința,
3. dragostea,
4. pacea cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată (2 Timotei 2.22).

Și acestea sunt patru ancore bune, pe care le putem arunca în perspectiva venirii Domnului.

Ar fi fost frumos dacă relatarea s-ar fi încheiat aici. Ce este trist în această relatare este că s-a constatat o nouă abatere de la adevăr, deși adevărul tocmai fusese redescoperit.

Primele semne de eșec le găsim în Faptele apostolilor 27.30. Acolo, marinarii au încercat să fugă din corabie. Dar aceștia erau indispensabili pentru conducerea corăbiei. Este foarte clar că marinarii erau preocupați doar de propria lor bunăstare. În loc să se îngrijească de ceilalți, ei căutau doar propriul lor avantaj. S-ar putea crede că ei voiau doar să-și salveze viața, dar, în realitate, era un act de independență. Când Pavel a observat că mulți voiau să părăsească

Faptele apostolilor 27–28

corabia, el le-a răspuns centurionului și ostașilor cu cuvintele: „Dacă aceștia nu rămân în corabie, voi nu puteți fi salvați” (Faptele apostolilor 27.31).

O altă dificultate o vedem în Faptele apostolilor 27.37. Acolo găsim tendința de a număra sufletele. Ne place să ne lăudăm cu un număr mare de frați și de surori în adunările noastre. Dar acest fapt duce rapid la mândrie spirituală.

În Faptele apostolilor 27.38 există o a treia problemă: „Și, săturându-se cu mâncare, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare.” Cu alte cuvinte: luăm din adevăr cât vrem și nu ne pasă de ceilalți. Sub aceasta putem înțelege Laodiceea. Suntem mulțumiți de noi înșine, dar nu ne pasă de ceilalți.

În Faptele apostolilor 27.39, speranța revenirii Domnului se pierde în cele din urmă: „Când s-a făcut ziuă, nu cunoșteau pământul.” O caracteristică tristă, pentru că atunci când pierdem din vedere revenirea Domnului, ne-am îndepărtat deja mult de adevăr.

În Faptele apostolilor 27.39, spre sfârșitul versetului, este introdus cuvântul „dacă”: în loc să existe o siguranță reală, aici există incertitudine cu privire la ceea ce spusese Dumnezeu. În această situație, vedem chiar că ei taie ancorele, cele patru ancore despre care am vorbit: „Și, desfăcând ancorele, le-au lăsat în mare, slăbind în același timp funiile cârmelor; și, ridicând pânza din față în vânt, se îndreptau spre țărm” (Faptele apostolilor 27.40). Dar Dumnezeu este milostiv: pentru că, atunci când corabia a eșuat, partea din față a rămas fixă și nemișcată. În bunătatea lui Dumnezeu, partea din față rămâne încă fixă. Adunarea este întemeiată pe fundamentele apostolilor și profeților. Încă mai avem Cuvântul lui Dumnezeu, care este de neclintit. Poate că partea din spate a corăbiei s-a rupt în bucăți, dar partea din față rămâne fixă.

Acum voiau să-l omoare pe apostolul Pavel împreună cu ceilalți întemnițați, dar nu reușesc. Apostolul este încă cu noi, încă îi putem auzi glasul. Dacă vrem să încheiem capitolul aici, vedem că toți au fost salvați pe uscat, iar corabia a fost distrusă. Vedem că unii se află pe scânduri, alții pe bucăți din corabie, iar alții plutesc. O descriere foarte pitorească a situației Bisericii de astăzi. Biserica este o ruină.

Nu am citit Faptele apostolilor 28, dar aș dori să menționez câteva caracteristici din acesta.

Știm că sfârșitul călătoriei lui Pavel a fost la Roma. În Apocalipsa 17 și 18 vedem că mărturia publică a Bisericii se va revela în Babilon. În Faptele apostolilor, relatarea se încheie cu Pavel devenind întemnițat.

Dar în Faptele apostolilor 28 avem o imagine mai luminoasă. Ne-ar putea prezenta principiile Adunării la sfârșitul zilelor din urmă. Deși Adunarea se află într-o stare de ruină, putem constata că pentru Adunare pot exista și stări precum cele din Malta. Malta înseamnă „miere”. Aici este descrisă o situație care abundă în dulceață: „Dar barbarii ne arătau o bunăvoință neobișnuită, pentru că, aprinzând un foc, ne-au primit pe toți, din cauza ploii care era și din cauza frigului” (Faptele apostolilor 28.2). Autoritățile civile sunt foarte prietenoase cu noi, astfel încât ne putem aduna liber. Ne putem bucura de căldura comuniunii; în interior putem avea căldură, în timp ce afară plouă și este frig.

Aici descoperim că există și binecuvântări. Tatăl lui Publius a fost vindecat (Faptele apostolilor 28.8). Când locuitorii au observat că era cu adevărat vindecat, mulți dintre ei au venit să primească tratament medical. Luca era în grupul de călători. Există un cuvânt special în textul

original care arată clar că, atunci când apostolul vindeca, era o vindecare completă, în timp ce, atunci când Luca vindeca, era doar îngrijire medicală. Era o imagine plăcută de dulceață și căldură.

Dar vedem și că vrăjmașul atacă: „Și, strângând Pavel o grămadă de vreascuri și punând-o pe foc, o viperă, ieșind de căldură, s-a prins de mâna lui” (Faptele apostolilor 28.3). Vrăjmașul a fost descoperit, recunoscut ca atare și aruncat direct în foc. Este un fapt prețios când în Adunare există căldură, astfel încât, atunci când vrăjmașul atacă, el poate fi aruncat imediat în foc.

Dar, după cum vedeți, am sugerat doar câteva gânduri. Există aceste trei tipuri de învățături în Scriptură. Uneori avem învățături directe, nu există niciun dubiu în privința asta. Apoi, uneori avem învățături profetice, cum ar fi Apocalipsa 2 și 3, unde uneori avem opinii diferite cu privire la interpretarea acestor profeții. Uneori avem istorie, și există o semnificație în această istorie. Desigur, putem face doar aluzii și sugestii. Este cu siguranță interesant să discutăm despre aceste sugestii, dar este un capitol lung și are un scop clar. Tot ce am vrut în această seară a fost să vă prezentăm gândurile despre acest capitol. Fie ca Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său!

O prelegere ținută în Schwelm, pe 22 aprilie 1992.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-schiffbruch-des-apostels-paulus-a10554.html>